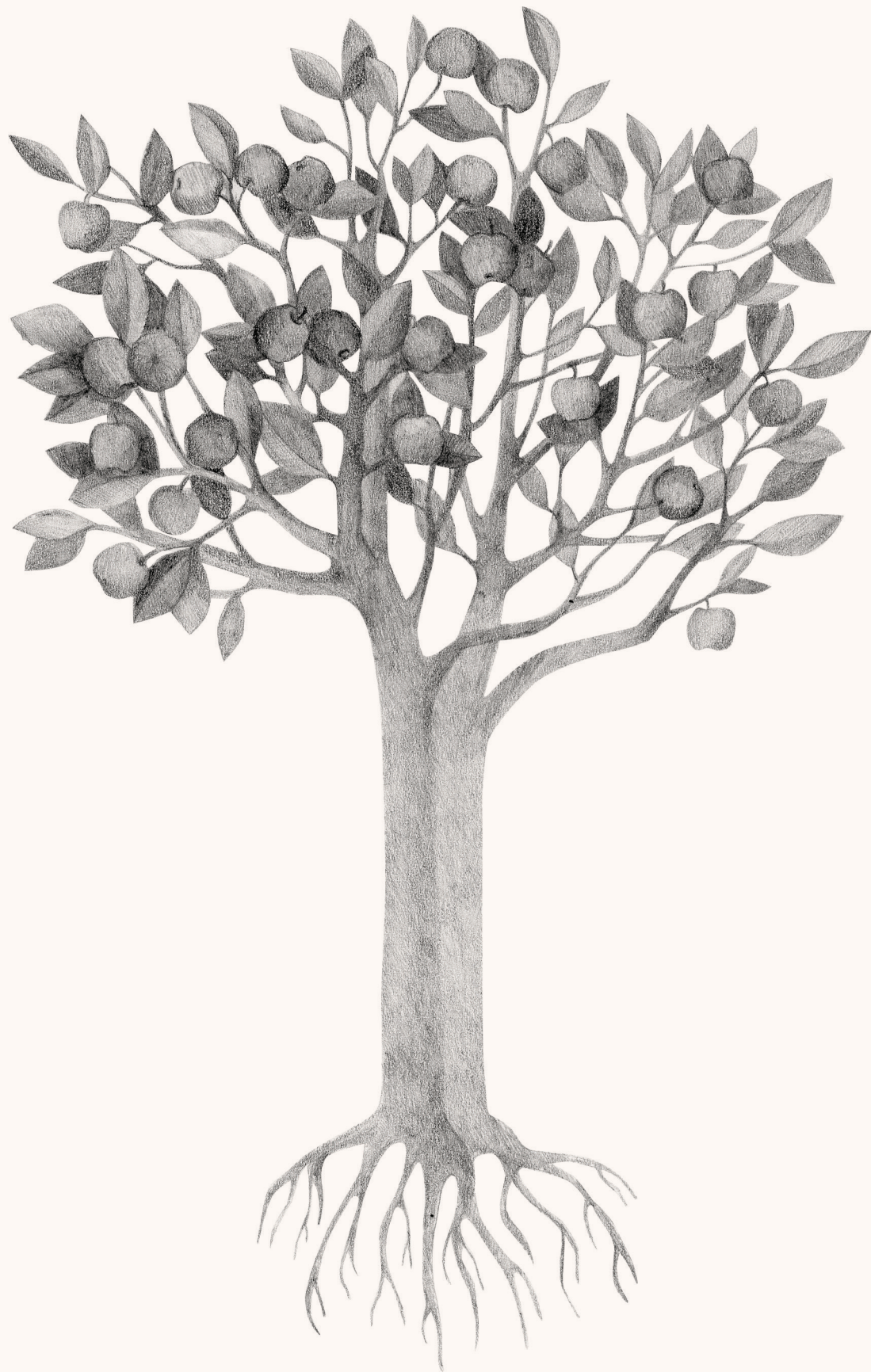

**MŁODA
EUROPA
2020**

MŁODA EUROPA 2020

WORK IN PROGRESS

Idea | 6

Projekty:

W Poszukiwaniu Daniła Ivanowa

› Kasia Rastockaja | 2020, 2019 | **12**

Ostatnie Lato Dzieciństwa

› Ihar Chishchenia | 2020 | **14**

Nikole Barts

› Miranda Namicheishvili | 2020 | **16**

Yachtswoman

› Zhanna Maksymenko-Dovhych | 2020 | **18**

Gorzki Cukier

› Ana Barjadze | 2020, 2019 | **20**

Pamiętnik Narzeczonej Chrystusa

› Marta Smerechynska | 2020 | **22**

Gdzie Leży Pies Pogrzebany

› Andrij Litvinienko | 2020 | **24**

Dzieci Zmiany

› Helena Yasinskaja | 2020 | **26**

Baseball'owa Wioska

› Ihar Chishchenia | 2020 | **28**

Pierwsza Dama

› Aleksander Matofanov | 2020 | **30**

Jak Mogę Ci Pomóc?

› Ekaterina Markavets | 2020 | **32**

Kobiety

› Tatia Akhalshenashvili | 2020 | **34**

Victoria

› Kasia Rastockaja | 2020 | **36**

Tutorzy | 40

Partnerzy | 46

IDEA

Od wielu lat jako grupa doświadczonych dokumentalistów zajmujemy się wspieraniem młodych filmowców z Polski i zagranicy na początku ich drogi twórczej. Od 2011 roku realizujemy programy filmowo-edukacyjne: *Świat od świtu do zmierzchu* 2011-16, *Młodzi o młodych* 2014, *Młodzi o Ukrainie* 2016 i *Młoda Europa* 2017-20.

W ramach tych programów proponujemy naszym studentom realizację ich autorskich filmów dokumentalnych. Aby takie filmy mogły powstać najpierw trzeba znaleźć pomysły, przeprowadzić dokumentację filmową, napisać scenariusze i zmontować zwiastuny. Każdorazowo cały proces odbywa się pod naszą ścisłą opieką artystyczną.

Pomagamy naszym studentom w najtrudniejszej fazie realizacji filmów – w trakcie developmentu. Nie porzucamy ich jednak w tym momencie. Zdajemy sobie sprawę jak trudne jest przejście od pomysłu do jego realizacji. Opiekujemy się naszymi studentami również na tym etapie, pomagamy im znaleźć środki na produkcję, doradzamy w trakcie zdjęć i montażu, wspieramy ich na festiwalach i w dystrybucji.

Od 2018 roku robimy to systemowo w ramach programu *Młoda Europa – Work in Progress*. Metoda realizacji programu polega na spotkaniach warsztatowych młodych filmowców z grupą doświadczonych tutorów różnych specjalności filmowych. Postawione przez nich w trakcie cyklu warsztatów zadania są indywidualnie realizowane przez studentów pomiędzy spotkaniami. Cały proces przebiega zgodnie z regułami produkcji filmu dokumentalnego: od scenariusza i zwiastuna poprzez wersję roboczą do skończonego filmu.

W Europie organizuje się wiele szkoleń profesjonalistów filmowych z różnych dziedzin. Powszechne są również fora pitchingowe umożliwiające prezentację projektów dokumentalnych. Większość z nich ogranicza się do kilkudniowego szkolenia przed pitchingiem i pozostawia projekty ich własnemu życiu.

Unikalność naszego programu polega na długofalowej opiece począwszy od samego załączenia pomysłu i kontynuacji jej aż do realizacji filmu i dalej w trakcie jego dystrybucji festiwalowej, kinowej i telewizyjnej. Jest to również wyjątkowa okazja do nawiązania kontaktów pomiędzy młodymi twórcami z różnych krajów.

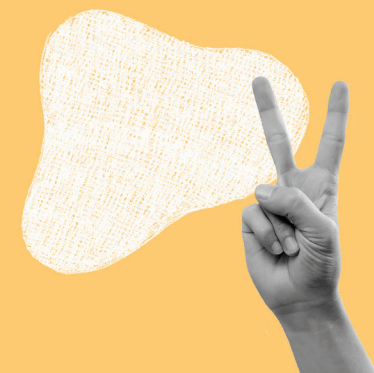
Poligonem doświadczalnym dla naszych aktualnych programów był *Świat od świtu do zmierzchu* 2011-16 – kompleksowy projekt filmowo-edukacyjny, skierowany do studentów i młodych filmowców. Odbył się w 15 miastach na całym świecie: Moskwa, Mińsk, Kijów, Pekin, Tokio, Kiszyniów, Tbilisi, Erewań, Bydgoszcz, Stambuł, Baku, Kalkuta, Hawana, Wrocław, Jerozolima. W każdym z tych miast odbywały się pokazy „Polskiej Szkoły Dokumentu” oraz warsztaty dla młodych filmowców, w efekcie których powstawał film dokumentalny będący oryginalnym portretem danej metropolii.

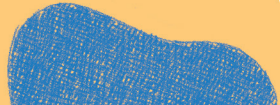
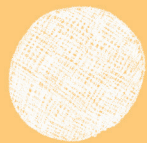
Opiekunami artystycznymi byli wybitni polscy dokumentaliści: Marcel i Paweł Łozińscy, Jacek Bławut, Jacek Petrycki, Maciej Drygas, Mirosław Dembiński, Vita Želakeviciute, Wojciech Staroń, Rafał Listopad, Milenia Fiedler, Andrzej Musiał, Mateusz Werner, Andrzej Sapija, Maria Zmarz-Koczanowicz, Maciej Cuske, Marcin Sauter.

We wszystkich warsztatach bezpośredni udział wzięło ponad 600 studentów: reżyserów, operatorów, kierowników produkcji, dźwiękowców i montażystów, a bezpośrednim efektem warsztatów jest 15 jednogodzinnych filmów dokumentalnych o poszczególnych miastach na świecie.

Naturalną kontynuacją programu *Świat od świtu do zmierzchu* 2011-16 były programy *Młodzi o Młodych* 2014, *Młodzi o Ukrainie* 2016, *Młoda Europa* 2017-20 skierowane głównie do młodych filmowców z Polski, Ukrainy, Białorusi i Gruzji. Przewinęło się przez nie kilkaset pomysłów filmów dokumentalnych, z których kilkadziesiąt weszło w fazę realizacji. Wśród ukończonych filmów znajdują się: **Alisa w krainie wojny**, **Kiedy ten wiatr ustanie**, **Piano**, **Striptiz i wojna**, **Gry domowe**, **Kinooperator**, **Wieża Elfów**, **Ostatni Rycerze** i inne, które zdobywały nagrody na największych festiwalach filmowych na świecie, między innymi na IDFA Amsterdam, Hot Docs Toronto, KFF Kraków. Są to międzynarodowe koprodukcje (Polska, Ukraina, Francja, Holandia) z udziałem m. in. TVP, PISF, Ukrainian State Agency oraz IDFA Bertha Fund.

Szczegóły: www.docworld.pl | www.docworld.pl/mom | www.docworld.pl/youngeukraine

W Poszukiwaniu Daniła Iwanowa

OPIS FILMU:

Gdy mówi się o sowieckich represjach, wspomina się zwykle o tysiącach niewinnych ofiar. Ale były nie tylko te niewinnie posądzone ofiary. Byli tacy, którzy z bronią w ręku występowali przeciwko władzy radzieckiej i przez to ucierpieli.

Hienadź Mańko, wnuk Daniła Iwanowa, szuka śladów swojego dziadka, który brał udział w antysowieckim ruchu oporu w latach 1918-1939. Zapoczątkował chłopskie powstanie i służył w wojskach generała Bułak-Bałachowicza. W roku 1939 Danił Iwanow został aresztowany przez KGB i jego dalsze losy pozostają nieznane – został zastrzelony, a może udało mu się uciec za granicę?

Hienadź ma nadzieję odkryć prawdę, w towarzystwie swojego ojca – który, po aresztowaniu jego ojca, także był członkiem antybolszewickiego ruchu oporu a w 1945 roku został skazany na 25 lat w gułagu.

Czy uda im się odkryć prawdę? Tymczasem sprawa Daniła Iwanowa pozostaje ściśle tajna.

KASIA RASTOCKAJA

Urodzona 17 lipca na Białorusi.

WYKSZTAŁCENIE:

› Dziennikarstwo na Białoruskim Państwowym Uniwersytecie, specjalizacja: redakcja literacka | 2004

DOŚWIADCZENIE ZAWODOWE:

- › Starsza montażystka w firmie produkcyjnej *Media Professional Union*, produkującej filmy telewizyjne (głównie seriale)
- › Dzennikarka w *Capital TV* (Mińsk).
- › Autorka w magazynach *Around the World in Belarus* i *Planet* – artykuły głównie na tematy historyczne
- › Korespondentka i prezenterka radia *Radio-Minsk*

FILMOGRAFIA:

- › *Elnia* | 2019
- › *Żółte kwiaty*, uznany przez „Belsat” za Film Roku (2020), znalazł się w półfinale 26th International Film Festival Golden Beggar | 2019
- › *Chłopiec z Pogostu* | 2018
- › *Kościół na krzyżu*, I nagroda Międzynarodowego Katolickiego Festiwalu Filmów I Multimedialnych KSF Niepokalana (2019, Warszawa), II nagroda XIV Festiwalu „Losy Polaków” (2019, Warszawa) | 2018,
- › *Tłumacz*, nagrodzony dyplomem „Za aktualność tematu” na XVI Międzynarodowym Festiwalu Kina Prawosławnego „Pokrow” | 2018,
- › *Człowiek z Gułagu* | 2017,
- › *Pracy na 100 lat* | 2017,
- › *1812. Wojna, która była inna* | 2016

Ostatnie Lato Dzieciństwa

OPIS FILMU:

Misza ma 17 lat i ukończył w tym roku prestiżowe liceum przy Białoruskim Uniwersytecie Państwowym. Zamierza studiować matematykę na BUP. Po nocach pilnie uczy się do egzaminów, a w dzień spotyka się z przyjaciółmi – skaterami na obrzeżach Mińska, gdzie uparcie ćwiczy nowe sztuczki, spotyka się z dziewczynami i uczestniczy w zawodach skateboardowych.

Tymczasem w Mińsku trwa najostrzejszy i najgorętszy od niemal 30 lat okres, w którym w jeden kłębek splątały się pandemia koronawirusa i wybory prezydenckie. Wszyscy zdążyli przywyknąć, że wybory na Białorusi są zwykłą formalnością, ale jest nadzieja, że w tym roku wszystko odbędzie się według nowego scenariusza.

Portret nowego pokolenia Białorusinów na tle nieprzewidywalnych wydarzeń.

IHAR CZYSHCHENIA

Urodzony 1988 na Białorusi

EDUKACJA:

› Białoruska Państwowa Akademia Sztuki, specjalność: reżyseria filmu dokumentalnego i telewizyjna | 2006-2010

DOŚWIADCZENIE ZAWODOWE:

› Reżyser w Studiu Filmu Dokumentalnego „Letopis” w Państwowym Studiu Filmowym „Belarusfilm” | od 2011

FILMOGRAFIA:

- › **Sites of Memory. Iwie**, film dokumentalny | 2019
- › **Generation Play**, film dokumentalny | 2018
- › **First to print**, film dokumentalny | 2017
- › **A Happiness Counter**, film fabularny | 2016
- › **Nesvizh Castle**, film dokumentalny | 2015
- › **Breathe of swamps**, film dokumentalny | 2014
- › **Lost Song**, film dokumentalny | 2014
- › **Andrey Takindang. I will pause in the middle**, film dokumentalny, Nagroda Publiczności (Najlepszy Film Białoruski) na Cinema Perpetuum Mobile Film Festival | 2013
- › **Time. Cinema. Live**, film dokumentalny | 2012
- › **At arena today and always**, film dokumentalny | 2012
- › **Synagogue**, film dokumentalny | 2011

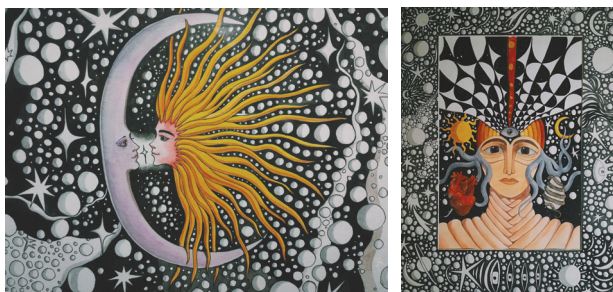

OPIS FILMU:

Nikole Bartsits to 25-letnia artystka z Abchazji. Maluje od dzieciństwa, w większości w stylu surrealistycznym i psychodelicznym, bardzo rzadko spotykanych w Abchazji. Jej prace są często niedoceniane a ona sama słyszy, że powinna malować w stylu tradycyjnym. Jednakże podczas jej pobytu w Tbilisi, dzięki pomocy jej przyjaciół i organizacji charytatywnych, odbyła się wystawa jej prac. Wielu doświadczonych artystów i zagranicznych biznesmenów było pod wrażeniem jej obrazów, a niektóre z nich zostały sprzedane po cenach dziesięciokrotnie wyższych niż w Abchazji. Nikole została okrzyknięta utalentowaną artystką o świetlanej przyszłości.

Niestety informacje o jej wystawie w Tbilisi przedostały się do Sukumi, jej rodzinnego miasta. Z powodu konfliktu pomiędzy Gruzją a Abchazją Nikole była postrzegana jako szpieg, winny odwiedzin w Tbilisi. Była szantażowana przez policję Abchazji i została zmuszona do powrotu, aby ochronić rodzinę. Od prawie trzech lat jest przetrzymywana jako zakładniczka w swoim mieście, pod intensywnym nadzorem wysoko postawionych osób. Nie może przekroczyć z własnej woli granicy Abchazji; praktycznie została poddana dożywotniej kwarantannie. Nikole często mówi, że umiera jako artystka, że nie ma dla niej przyszłości w miejscu o dogmatycznej świadomości.

Głównym tematem tego dokumentu będzie życie Nikole, jej twórczość, fantazje i marzenia; zmagania młodej niezależnej artystki, żyjącej w świecie, w którym często jest niezrozumiana i niedoceniana; jej starania, by przetrwać jako artystka.

MIRANDA NAMICHEISHVILI

Urodzona w Tbilisi, 04.05.1993.

WYKSZTAŁCENIE:

> Reżyseria na Uniwersytecie Teatru i Filmu im. Shota Rustaveli, Tbilisi (Gruzja).

SZKOLENIA:

- > DVV International – Projekt „ხელოვნება მშვიდობისთვის“ (sztuka dla pokoju)
- > Cinetech Georgia – letnia szkoła filmowa
- > Uczestniczka warsztatów na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Erewaniu
- > Cannes 2016 – Short film Corner
- > The Creative Mind Group in Cannes 2019 – reżyseria
- > Cinemadamare 2019 – reżyseria, scenariusz, technika dźwięku, montaż, kompozycja
- > The Creative Mind Group in Hollywood 2019 – praktykantka produkcji

OPIS FILMU:

Lesya jest kapitanem i właścicielem jachtu żaglowego. Przeszła długą drogę, zanim bez wahania wstąpiła na mostek. To kobieta, która pozwala, by jej marzenia stały się prawdą. Ojciec Lesyi też był marzycielem. Nawet w czasach sowieckich planował zbudowanie własnego jachtu. Był jednym z założycieli Kijowskiego Klubu Jachtów wycieczkowych, wspólnie z podobnymi jemu entuzjastami. Lesya i jej młodszy brat Timur często spędzali czas w klubie z ojcem w czasie wakacji. Gdy Lesya dorosła, jej uwagę zajęły inne elementy – studia kulturoznawcze na Akademii Kijowsko-Mohylańskiej, narodziny córki, rozwód z mężem, praca dziennikarza i redaktora w różnych ukraińskich mediach.

Po śmierci jej ojca żeglarstwo przez długie lata pozostało tylko hobby i pasją Timura.

Jakiś czas później Timur zginął w wypadku samochodowym. Mimo, że jej matka chciała sprzedać jacht, Lesya zdecydowała inaczej: poszła do klubu jachtowego i zaczęła swoją karierę na wodzie od zera. Początkowo żeglarze mężczyźni nie traktowali Lesyi poważnie. Ale ona nie tylko sama została kapitanem, ale także spełnia marzenia każdego żeglarza. Jako członek załogi okrążyła Przylądek Horn i przepłynęła Ocean Atlantycki.

ZHANNA MAKSYMENKO-DOVHYCH

Urodzona w 08.08.1977 w Kijowie (Ukraina).

WYKSZTAŁCENIE:

› Absolwentka Instytutu Dziennikarstwa na Kijowskim Państwowym Uniwersytecie im. T. Szewczenki.

DOŚWIADCZENIE ZAWODOWE:

› Pracowała w ukraińskich kanałach telewizyjnych jako producentka, reżyserka, montażystka.

FILMOGRAFIA:

- › **Niezniszczalni. Igor Branovitski**, dokument, STB, scenariusz, redakcja | 2016
- › **Wiek Jakuba**, mini serial fabularno-historyczny, 4 serie, kanał "1+1", redakcje, konsultacje | 2014 – 2016
- › **Pod Mostem**, dokument, 6', almanach *Ukraine Voices*, reżyseria | 2014
- › **Dom z Chimerami**, dokument, 16', almanach *Otwarty dostęp*, reżyseria | 2013
- › **Jeden Dzień Euro**, dokument, 51', kanał Ukraina scenariusz | 2012
- › **Majtki**, fabuła, 7'50", almanach *Mudaky Arabesky*, scenariusz, reżyseria | 2011
- › **Dazzle Dreams in Nepal**, muzyczno-dokumentalny, scenariusz, reżyseria, MTV Ukraine | 2009

Gorzki Cukier

OPIS FILMU:

Agara, małe miasto w Gruzjińskim regionie Shida Kartli, jest znane z fabryki cukru, będącej głównym źródłem zatrudnienia w okolicy. Jednak teraz, gdy przestała ona pracować, połowa ludności w regionie została bez pracy.

Bezrobotni zorganizowali kilka dużych akcji, jednak bez rezultatu – fabryka znów stanęła. Rząd na spotkaniu z mieszkańcami zapewnia, że wszyscy w gruzińskim parlamencie wiedzą o ich problemie i stara się go rozwiązać. Ale w międzyczasie w regionie budowana jest nowa instytucja – więzienie. Mieszkańcy są tym zdezorientowani i zdenerwowani.

Spośród pracowników fabryki wybraliśmy jedną kobietę, trzech chłopców, których matka tam pracowała i jednego mężczyznę, który był tam zatrudniony przez wiele lat.

Chcemy pokazać ich życie bez fabryki w martwym mieście i ich myśli o więzieniu. Czy jest to naprawdę rozwiązanie, czy tylko nowa obietnica rządu?

ANA BARJADZE

Urodzona w 1998.

WYKSZTAŁCENIE:

› Państwowy Uniwersytet Teatru i Kina im. Shota Rustaveli, studentka wydziału Filmu i TV.

DOŚWIADCZENIE ZAWODOWE:

- › Koordynatorka Regionalna CineDoc Tbilisi
- › Przygotowanie instalacji wideo ze szwedzkimi artystami (Josefina Posch i Leslie Johnson)
- › Fotografka projektu *Modern Cinema Grandmasters*
- › Katerina – Asystentka reżysera filmu amerykańskiego
- › Regionalna fotografka *Polskiego Centrum Edukacji Obywatelskiej*
- › Daubland – Asystentka reżysera irańskiego filmu Ebrahima Ebrahimiana
- › Asystentka reżysera filmu **Equity**
- › Asystentka reżysera filmu **Apollo-Javakheti**
- › Założycielka i fotografka klubu fotografów w Gori

Pamiętnik Oblubienicy Chrystusa

OPIS FILMU:

Dla młodych dziewcząt, które zdecydowały się zostać Oblubienicami Chrystusa, ich życie jest pełne miłości Bożej. Zakonnice widzą jej manifestację we wszystkim, na przykład w goleniu włosów i rezygnacji z imion. Obserwujemy dwanaście Ukraińskich dziewcząt – przyszłych zakonnice – z nowo zdobytymi krzyżami w odległej miejscowości na Zakarpaciu, niedaleko granicy ukraińsko-rumuńskiej. Odbywają się na szeroką skalę obchody 20-lecia zgromadzenia argentyńskiego na Ukrainie, a na placu św. Piotra w Rzymie gromadzą się setki zakonnice z całego świata. Ponadto są dni absolutnej ciszy, ale przede wszystkim – intymne opowieści siostr o dojściu do powołania. Jak to jest, być Oblubienicą Chrystusa? A jak to jest, być reżyserką filmu o tych oblubienicach, gdy Twoja młodsza siostra jest jedną z nich?

Film jest wynikiem całorocznej wnikliwej obserwacji życia siostry reżyserki i innych zakonnice – Oblubienic Chrystusa – w nowoczesnym katolickim klasztorze na zachodniej Ukrainie.

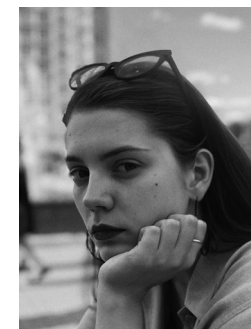
MARTA SMERECZYŃSKA

Reżyserka filmów dokumentalnych i aktorka.

WYKSZTAŁCENIE:

- > Państwowy Kijowski Uniwersytet Teatru, Filmu i Telewizji im. I.K. Karpenko-Kary'ego.
- > Uczestniczka międzynarodowej wymiany filmowców dokumentalistów w *Polsko-Francuską Akademią Filmową Kinographe* w Grenoble.

Marta od ośmiu lat bada aktorski element ludzkiej natury w kinie i teatrze. Ale chęć przekształcenia jej obserwacji w formę filmową skłoniła ją do reżyserii filmowej. Już drugi rok kręci żeński klasztor na zachodniej Ukrainie, gdzie jej młodsza siostra jest zakonnica.

Gdzie Leży Pies Pogrzebany

OPIS FILMU:

Mikołajew jest często nazywany „południowym Sankt Petersburgiem”. Możemy zobaczyć archiwalne nagrania utopijnego szczęśliwego życia w Mikołajewie, gdzie całe miasto świętuje wodowanie wielkiej wojskowej łodzi. Ale od tego czasu pozostały tylko ruiny gigantycznej stoczni. W tej „półdzikiej dżungli” miasta żyje wiele psów, terroryzując mieszkańców.

Ale nie wszyscy obywatele żyją w strachu przed zwierzętami z ulic. Najsilniejsza kobieta Ukrainy, Anna Kurkurina, zajmująca się podnoszeniem ciężarów posiadaczka wielu nagród w świecie kulturystyki, także mieszka w Mikołajowie. Na sali sportowej z wieloma lustrami trenuje inne kobiety w fitnessie. Jej zajęcia są energiczne i znane w całym mieście - dzięki swojej ekspresji jest dla wielu inspiracją do zmiany sposobu patrzenia na świat. Była nauczycielka biologii, która pracowała w ZOO w Mikołajowie, teraz pomaga zarówno zwierzętom, jak i ludziom. Część swoich zarobków regularnie przeznaczają na utrzymanie bezdomnych zwierząt. Ale jej głównym pomysłem jest pomoc w ukończeniu budowy schroniska „Odrodzenie”, w którym jest już ponad 80 psów.

Konfrontacja z rządem osiągnęła apogeum w 2018 roku, kiedy nowy dyrektor Centrum Ochrony Zwierząt „pozbył się” ponad 100 zwierząt w ciągu jednej nocy. To oburzyło kuratorów, którzy zajmowali się tymi psami. Wraz z innymi przedstawicielami ruchu ochrony ogrodów zoologicznych zorganizowali protest, który zakończył się masową walką w radzie miejskiej, długą pikietą Urzędu Miasta i Ośrodka Ochrony Zwierząt.

ANDRIJ LITVINIENKO

Urodzony w 1985

WYKSZTAŁCENIE:

- > stypendium *Gaude Polonia* | 2013
- > Dokumentalistyka w *Wajda School* | 2013
- > Reżyseria na Kijowskim Państwowym Uniwersytecie Teatru, Kina i Telewizji im. I Karpenko-Karego | 2012

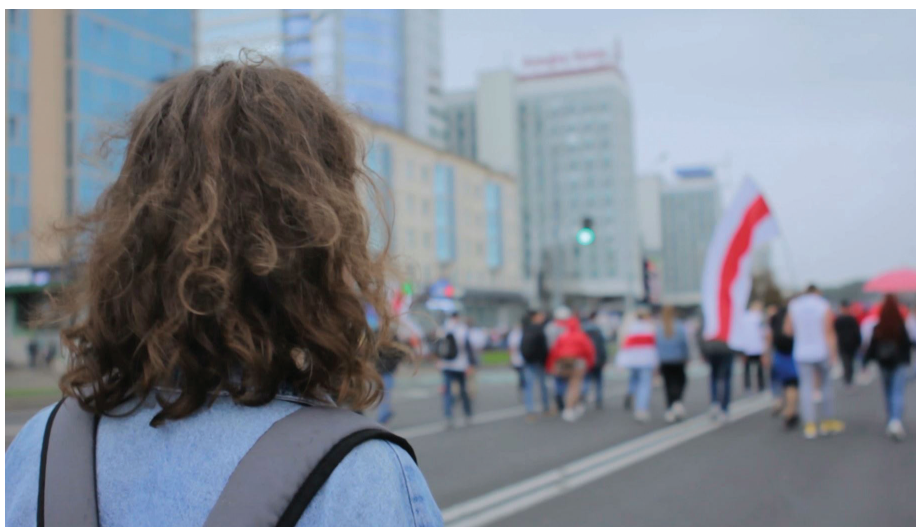
FILMOGRAFIA:

- > **Reserwat Askania** | 2018
- > **Vattenti** | 2017
- > **Science will win** | 2017
- > **Internally displaced persons – up all in all** | 2016
- > **Military Boots** | 2014
- > **Novica – above the sky** | 2013
- > **Poza EURO**, kinoalmanach o mistrzostwach świata w piłce nożnej w Europie | 2012
- > **Around the circle** | 2012
- > **Sign of invisible** | 2011

OPIS FILMU:

Grupa przyjaciół zupełnie obojętnych na politykę jest zmuszona do gwałtownego dorostania w związku z wydarzeniami na Białorusi po wyborach. Jeśli wcześniej co najwyżej pomyśleli, że fajnie byłoby przywiązać sanki do samochodu i pojechać na przejażdżkę lub napić się fajnego drinka, zgromadziwszy się w czyjeś dacy, teraz idą na marsze. Każdy z nich jest uroczy i na swój sposób wyjątkowy. Interesujące są ich natychmiastowe reakcje na to, co się dzieje, dyskusje na temat wiadomości i doświadczenia z tych wydarzeń. Jednego ze znajomych zatrzymano. Młodzi ludzie konfrontują się z rzeczywistością i bezprawiem.

HELEN YASINSKAYA

Urodzona w 1991.

WYKSZTAŁCENIE:

- > Białoruski Uniwersytet Kultury, specjalność Reżyseria Filmowa i Telewizyjna | 2011-2016
- > Mińska Szkoła Filmowa Studio Andreia Polupanova, specjalizacja – Realizacja Filmowa | 2009-2011
- > Mińska Państwowa Artystyczna Szkoła Wyższa, specjalność: Grafika | 2008-2011

DOŚWIADCZENIE ZAWODOWE:

- > Białoruskie stacje TV – STV, BT
- > Nauczycielka edukacji dodatkowej, zajęcia „Podstawy montażu” | 2011-2018
- > Uczestniczka i finalistka festiwali filmów krótkometrażowych, m. in.: *Bulbamovie*, *Cinema Perpetuum Mobile*, *Corn Short Film Festival*, *Unfiltered Cinema*, *Light of the World* (Rosja), *WINDOW* (Rosja)

FILMOGRAFIA:

- > *Not a groom* | 2018
- > *Adam's apple* | 2017

Baseball'owa Wioska

OPIS FILMU:

Baseball'owa Wioska to opowieść o drużynie baseballowej Logishin Wolves z białoruskiej wioski Logishin. Gracze tej niedofinansowanej drużyny, stworzonej przez lokalnych entuzjastów, żyją w ciągłym konflikcie między ulubioną grą a potrzebą zarabiania na utrzymanie rodziny i siebie.

IHAR CZYSHCHENIA

Urodzony w 1988 w Białorusi.

WYKSZTAŁCENIE:

› Białoruska Państwowa Akademia Sztuki, specjalność: Reżyseria filmu dokumentalnego i telewizyjna | 2006-2010.

DOŚWIADCZENIE ZAWODOWE:

› reżyser w *Studiu Filmu Dokumentalnego Letopis* w Państwowym *Studiu Filmowym Belarusfilm*.

FILMOGRAFIA:

- › **Sites of Memory. Iwie**, film dokumentalny | 2019
- › **Generation Play**, film dokumentalny | 2018
- › **First to print**, film dokumentalny | 2017
- › **A Happiness Counter**, film fabularny | 2016
- › **Nesvizh Castle**, film dokumentalny | 2015
- › **Breathe of swamps**, film dokumentalny | 2014
- › **Lost Song**, film dokumentalny | 2014
- › **Andrey Takindang. I will pause in the middle**, film dokumentalny, nagroda publiczności (Best Belarusian film) *Cinema Perpetuum Mobile Film Festival* | 2013
- › **Time. Cinema. Live**, film dokumentalny | 2012
- › **At arena today and always**, film dokumentalny | 2012
- › **Synagogue**, film dokumentalny | 2011

OPIS FILMU:

Stanisław Szuszkiewicz to pierwszy przewodniczący Rady Najwyższej (parlamentu Niepodległej Białorusi), profesor radiofizyki. Ale mnie coś innego zainteresowało w Szuszkiewicz. W jego skromnym trzypokojowym mieszkaniu znalazłem setki zdjęć, które zrobił przez ostatnie 70 lat. Pomyślałem, że jest to materiał na film. Zgodził się.

Stanisław Szuszkiewicz odnosi się do swojej pasji z powściągliwością. Nigdy nie brał udziału w konkursach, nie szukał sławy i uznania, chciał po prostu robić zdjęcia ludziom: znajomym, przyjaciółom, rodzinie. Zauważyłem, że najlepiej wychodzą mu portrety. Zwłaszcza portrety żony Iryny. Wydaje się, że Iryna chętnie pozowała mężowi. Jednak, jak się okazało później, długie pozowanie dość ją męczyło. Mąż długo i cierpliwie szukał najlepszego tła, perspektywy, odpowiedniego momentu, co irytowało Irynę. O tym artystycznym hobby męża wspomina z uśmiechem i odrobiną ironii. Jej zdaniem najlepsze jego zdjęcia zrobione są przez przypadek, to raczej zbieg okoliczności a nie jego zasługa.

Przeglądając zdjęcia Szuszkiewicza, zwróciłem uwagę na specyficzny związek pomiędzy Stanisławem i Iryną. Iryna jest fizykiem naukowcem, absolwentką Wydziału Fizyki Jądrowej, którym zarządzała jej przyszły mąż. W sprawach politycznych mówi i zachowuje się jest prawdziwa Pierwsza Dama.

Stanisław Szuszkiewicz ma 86 lat. Nie radzi sobie już z niektórymi obowiązkami w domu. Jest coraz bardziej zależny od swojej żony, która jest od niego o 20 lat młodsza. Zdjęcia młodej Iryny pozwalają mu wrócić do wspomnień.

ALIAKSANDR MATAFONAU

Urodzony 27.10.1977 w Borisowie, Białoruś.

WYKSZTAŁCENIE:

- > inicjatywa *Solidarni z Białorusią*, program stażowy sztuki filmowej w PWSFTviT | 2020-2021
- > kurs dokumentalny DOK PRO – *Szkoła Wajdy* | 2019-2020
- > Kursy reżyserskie i telewizyjne w Państwowym Uniwersytecie Filmu i Telewizji w Sankt Petersburgu | 2002
- > Białoruski Uniwersytet Państwowy Kultury i Sztuki | 1994-99

DOŚWIADCZENIE ZAWODOWE:

- > Operator (live), reżyser (Radio Svaboda) | 2011-2020
- > Scenarzysta, reżyser w Białoruskiej Telewizji Publicznej – stworzył sześć projektów autorskich, ponad 200 programów oraz filmów telewizyjnych o różnej tematyce) | 1999-2011

FILMOGRAFIA:

- > **Czerwona Góra** | 2019
- > **Zwyczajne Samobójstwo** | 2018
- > **Podróż z Dmitrijem Bartosikiem**, cykl opowiadań | 2017-2019
- > **Diagnoza: Bismarck** | 2012

Jak Mogę Ci Pomóc?

OPIS FILMU:

Po fali brutalnych represji w stosunku do pokojowych protestów Białoruscy psychologowie uruchomili wolontariat wsparcia. Alexey pomaga ofiarom poradzić sobie w tych trudnych czasach. Jego pomocy szukają ludzie, którzy doświadczyli przemocy policji na równi z Białorusinami, którzy nie wiedzą, jak żyć dalej w swoim kraju. Ale nawet psychologowi nie jest łatwo poradzić sobie z aktualną sytuacją.

EKATERINA MARKAVETS

Urodzona w 1986 w Mińsku, Białoruś.

WYKSZTAŁCENIE:

› Dziennikarstwo Audiowizualne na *Białoruskim Uniwersytecie Państwowym*

DOŚWIADCZENIE ZAWODOWE:

› Dziennikarstwo telewizyjne
 › Wiele międzynarodowych warsztatów reżyserii filmów dokumentalnych
 › Autorka reportaży telewizyjnych i filmów na tematy społeczne

FILMOGRAFIA:

› ***Jak Ci Mogę Pomóc?*** | 2020
 › ***Men on the Run*** | 2018
 › ***Tatiana's Day*** | 2018
 › ***200 000 Rotations*** | 2016
 › ***Two on a Bald Mountain*** | 2009

OPIS FILMU:

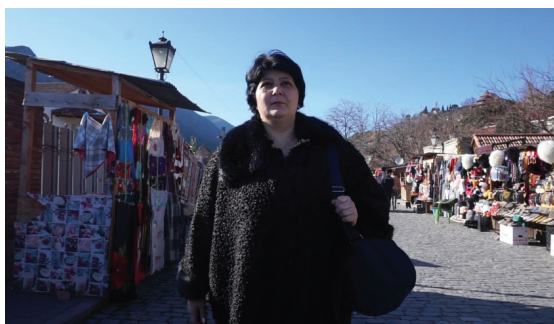
Film opowiada o trzech kobietach, które mają zupełnie inne doświadczenia życiowe i stoją przed tym samym wyzwaniem – chcą uciec od „uwięzienia”. Analizując swoją przeszłość, próbują odpowiedzieć na najważniejsze pytanie – jaki był ten przełomowy moment, który całkowicie zmienił ich życie, to, jak żyją obecnie, w XXI wieku, w Gruzji.

Za osobistą tragedią i historią każdej bohaterki kryje się inny problem.

Nana spędziła lata w więzieniu za fałszowanie dyplomów. Jej rodzina była odpowiedzialna za osobisty kryzys w jej życiu. Teraz pisze wiersze, pracuje na filcu i marzy o zostaniu sławną poetką.

Iana całe lata była ofiarą przemocy domowej ze strony męża. Po ucieczce przed przemocą nie ma szczęśliwego końca jej życia – teraz jest ofiarą samej siebie, narusza prawa własnych dzieci i nie ma środków, by zmienić swoje życie.

Maia jest ofiarą procesów politycznych w swojej ojczyźnie. Została porwana przez rosyjskich żołnierzy z własnego podwórka i dopiero po zapłaconiu kary wróciła do swojej wioski – Khurvaleti. Teraz codziennie walczy o życie, bo na jej podwórku przebiega linia okupacyjna między Rosją a Gruzją. Społeczeństwo zwraca tylko uwagę na wywiady, jakich udziela różnym dziennikarzom.

TATIA AKHALSHENASHVILI

Urodzona w 1988, Tbilisi.

WYKSZTAŁCENIE:

› Państwowy Uniwersytet Teatru i Kina im. Shota Rustaveli, wydział Filmu i TV; licencjat z Reżyserii Filmu Dokumentalnego, ukończone magisterium | 2012

DOŚWIADCZENIE ZAWODOWE:

› Reżyserka kilku krótkometrażowych filmów dokumentalnych, w tym krótkometrażowego eksperymentalnego **Under the blanket** ufundowanego przez Gruzjińskie Narodowe Centrum Filmowe.
› Współzałożycielka i reżyserka filmowa w firmie „NewDocFilm”, zorientowanej na produkcję autorских filmów dokumentalnych.

OPIS FILMU:

Są tacy ludzie – traktują zwierzęta lepiej niż ludzi

Victoria ma 35 lat. Jest piękna i nowoczesna. I... pracuje w kołchozie. Dokładniej, prowadzi wspólnotową farmę koni. Jej pensja na nic nie wystarcza, więc dodatkowe pieniądze zarabia również w cyrku – podkuwając tam konie i kucyki. Takie życie – to świadomy wybór Victorii. Ponieważ jest właścicielką siedmiu koni. Razem ze stadem wspólnym mieszkają w gospodarstwie.

Victoria nieustannie się uczy, pobierając lekcje u mistrzów jeździectwa konnego klasy międzynarodowej. Później uczy swoich podopiecznych skomplikowanych elementów ujeżdżenia. Całe życie spędza na farmie. Victoria trzyma w żelaznej pięści stajennych i robotników z okolicznych wieśniaków. Dzięki niej zawsze jest tu idealnie czysto. Niemniej jednak stajenni często popijają po wypłacie. A potem krucha Wiktorii sama rozrzuca sianokiszonkę i sprząta po koniach. A jest tu 25 koni.

Victoria jest szorstka i nietolerancyjna dla ludzi (stajenni boją się jej jak ognia) – w przypadku zwierząt jest nieskończenie uważna i wrażliwa. A Victoria zawsze „musi jechać konno”. Wszystkie jej zdjęcia i filmy są „uroczyste”. Zawsze musi wyglądać na silną, nikt nie widzi jej słabości. Nawet gdy zmarł jej ojciec, Victoria jak zwykle przyjechała do pracy na farmę. Ale co kryje się za portretem osoby, która zawsze wygrywa?

KASIA RASTOCKAJA

Urodzona 17 lipca na Białorusi.

WYKSZTAŁCENIE:

› Dziennikarstwo na Białoruskim Państwowym Uniwersytecie, specjalizacja – redakcja literacka | 2004

DOŚWIADCZENIE ZAWODOWE:

- › Starsza montażystka w firmie produkcyjnej *Media professional union*, produkującej filmy telewizyjne (głównie seriale)
- › Dzinnikarka w *Capital TV* (Mińsk)
- › Autorka w magazynach *Around the World in Belarus* i *Planet* – artykuły głównie na tematy historyczne
- › Korespondentka i prezenterka radia *Radio-Minsk*

FILMOGRAFIA:

- › **Elnia** | 2019
- › **Żółte kwiaty**, uznany przez „Belsat” za Film Roku (2020), znalazł się w półfinale 26th International Film Festival Golden Beggar | 2019
- › **Chłopiec z Pogostu** | 2018
- › **Kościół na krzyżu**, I nagroda Międzynarodowego Katolickiego Festiwalu Filmów I Multidediów KSF Niepokalana (2019, Warszawa), II nagroda XIV Festiwalu „Losy Polaków” (2019, Warszawa) | 2018,
- › **Tłumacz**, nagrodzony dyplomem „Za aktualność tematu” na XVI Międzynarodowym Festiwalu Kina Prawosławnego „Pokrow” | 2018,
- › **Człowiek z Gutagu** | 2017,
- › **Pracy na 100 lat** | 2017,
- › **1812. Wojna, która była inna** | 2016

YOUNG
EUROPE

Opiekunami artystycznymi projektu *Młoda Europa Work in Progress 2021* są wybitni polscy, ukraińscy i gruzińscy dokumentaliści.

JACEK BŁAWUT

Wykładowca Szkoły Filmowej w Łodzi oraz Szkoły Wajdy. Od ponad 30 lat realizuje filmy dokumentalne. Zrealizował ok. 30 filmów, najważniejsze to:

- › *Wirtualna wojna* | 2012
- › *Jeszcze nie wieczór* | 2008
- › *Wojownik* | 2007
- › *Szczur w koronie* | 2005
- › *Born Dead* | 2004
- › *Nienormalni* | 1990

Otrzymał ponad 60 nagród, wśród nich: *Grand Prix Toronto*; *Srebrne Lwy Gdynia*; *Złoty i Brązowy Lajkonik Kraków*; *Nagroda Specjalna Mannheim*; *Nagroda Specjalna San Sebastian*; *Biała Kobra Łódź*; *Grand Prix Kanton, Mannheim* *Nagroda im. von Sternberga*, *Grand Prix Tampere*

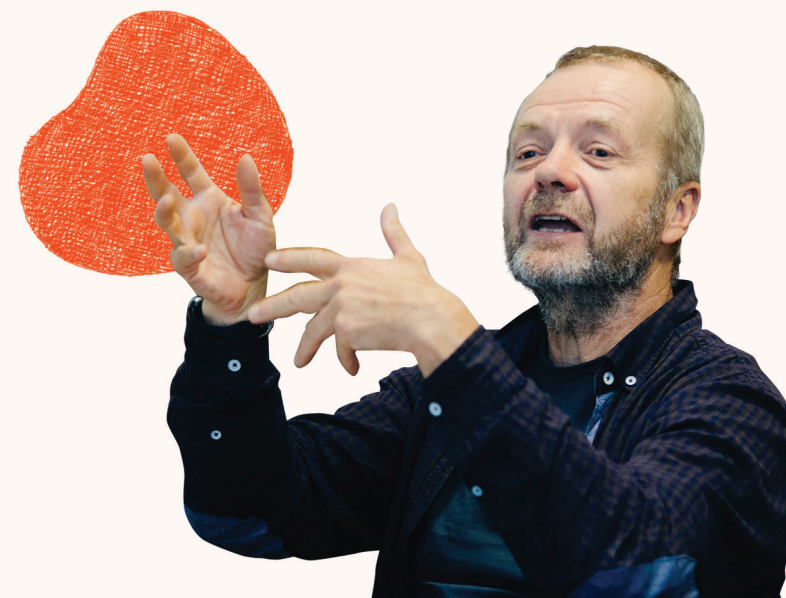

MIROSŁAW DEMBIŃSKI

Wykładowca Szkoły Filmowej w Łodzi. Od ponad 20 lat realizuje filmy dokumentalne. Zrealizował ok. 30 filmów, najważniejsze to:

- › *Dzieci Kotana* | 2012
- › *Muzyczna partyzantka* | 2007
- › *Lekcja białoruskiego* | 2006
- › *Zwycięzcy i przegrani* | 2004
- › *Ikar* | 1999
- › *Pomarańczowa alternatywa* | 1989

Otrzymał ponad 80 nagród, wśród nich: *Nagroda Specjalna Amsterdam*; *Nagroda Specjalna Oberhausen*; *Nagroda Specjalna Lipsk*; *Prix Europa Berlin*; *Brązowy Lajkonik Kraków*; *Golden Gate San Francisco*; *Biała Kobra Łódź*

JACEK PIOTR BŁAWUT

Absolwent ASP we Wrocławiu i Szkoły Wajdy, doktorant w Szkole Filmowej w Łodzi. Jest reżyserem i autorem zdjęć filmów dokumentalnych, oraz współautorem scenariuszy filmów fabularnych, najważniejsze to:

- › *Dzień czekolady* | 2017
- › *How to Destroy Time Machines* | 2016
- › *Szczeniak* | 2013
- › *Samotność dźwięku* | 2012
- › *Ja, Głuchy* | 2012
- › *Jezioro* | 2011
- › *Eres z Altaju* | 2005

Otrzymał kilkanaście nagród, wśród nich: nagroda im. Krzysztofa Kieślowskiego w programie ScripTeast za najlepszy scenariusz filmu fabularnego na Festiwalu Filmowym w Cannes, Srebrny Lajkonik Kraków, Nagroda Specjalna Camerimage.

JOLANTA DYLEWSKA

Autorka zdjęć, scenarzystka i reżyserka filmów dokumentalnych. Wykładowczyni Szkoły Filmowej w Łodzi i Filmakademie Baden-Wuerttemberg w Ludwigsburg (Niemcy). Członkini Stowarzyszenia Autorów Zdjęć Filmowych (PSC), Polskiej Akademii Filmowej, Europejskiej Akademii Filmowej (EFA) i Azjatyckiej Akademii Filmowej (AFAA). Od 2020r dziekanka Wydziału Operatorskiego i Realizacji Telewizyjnej PWSFTviT w Łodzi. Jest reżyserką lub autorką zdjęć ponad filmów dokumentalnych, najważniejsze to:

- › *Marek Edelman ...i była miłość w getcie* | 2019
- › *Ayka* | 2018
- › *Pokot* | 2017
- › *W ciemności* | 2011
- › *Po-Lin. Okruchy Pamięci* | 2008
- › *Tulpan* | 2008
- › *Chłopiec na galopującym koniu* | 2006
- › *W dół kolorowym wzgórzem* | 2004
- › *Głośniej od bomb* | 2001
- › *Królowa Aniołów* | 1999
- › *Kronika Powstania w Getcie Warszawskim wg Marka Edelmana* | 1993

Otrzymała wiele międzynarodowych nagród, między innymi: Złota Żaba Camerimage, nagroda za zdjęcia w Bukareszcie (*Medias Central European Film Festival*), Złota Kaczka za najlepsze zdjęcia, nagroda za najlepsze zdjęcia w Gdyni (*Festiwal Polskich Filmów Fabularnych*), Orzeł (Polska Nagroda Filmowa) w kategorii: Najlepsze zdjęcia, Nagroda Główna Bitola (*MF Operatorów Filmowych Manaki Brothers*), Złoty Feniks Warszawa, Kodak Vision Award For Best Cinematography w Park City (*Slamdance Film Festival*), Grand Prix Monachium.

MIROSŁAWA DEMBIŃSKA

Ukończyła Łódzką Szkołę Filmową oraz Leeds Metropolitan University – Northern School of Film and Television. Od 25 lat pracuje jako kierowniczka produkcji i asystentka kierownika produkcji w różnych produkcjach filmowych (fabuły, filmy dokumentalne). Współpracowała przy ponad 40 projektach, najważniejsze to:

- › **Dzieci Kotana** | 2012
- › **Lekcja białoruskiego** | 2006
- › **M jak Miłość** | 2005-2009
- › **Zwycięzcy i przegrani** | 2004
- › **Zaginiona** | 2002
- › **Ikar** | 1999
- › **Models Required** | 1995

GENNADY KOFMAN

Wykładowca na Charkowskim Uniwersytecie Państwowym. Od ponad 20 lat realizuje filmy dokumentalne. Zrealizował ponad 20 i wyprodukował ponad 30 filmów, najważniejsze to:

- › **Dybuk. Rzecz o wędrówce dusz** | 2015
- › **Żywy Ogień** | 2014
- › **Vagrish i Czarny Plac** | 2014
- › **Tęcza nad pustynią Karakum** | 2014
- › **Poza Euro** | 2012

Filmy te otrzymały wiele nagród, wśród nich: Nagroda specjalna na Hot Docs, Specjalne wyróżnienie Odessa, Nagroda dla Najlepszego filmu Dokumentalnego Olympia, pokaz na festiwalu w Karlovyh Varach, Srebrny Lajkonik Kraków, nagroda FIPRESCI Odessa.

OTAR LITANISHVILI

Wykładowca Szkoły Filmowej w Tbilisi oraz dziekan Wydziału Filmu i Telewizji. Od ponad 25 lat realizuje filmy dokumentalne, telewizyjne i fabularne. Zrealizował ok. 30 filmów, najważniejsze to:

- › **Tajemnica złotego runa** | 2012
- › **To błogosławieństwo spotkać Ciebie** | 2006
- › **Niebezpieczny wiek** | 2004
- › **Dobroczynny występ** | 2002
- › **Nieemożliwe dla człowieka, możliwe dla Boga** | 2000
- › **Homo Sapiens w próżni** | 1984
- › **Drybling** | 1981

Partnerzy Projektu

> Centrum Nowych Technik Informatycznych i Sztuki Wizualnej (Kijów),
 > Międzynarodowy Festiwal Filmów Dokumentalnych DocudaysUA (Kijów),
 > MaGiKa Film (Kijów)
 > Międzynarodowy Warsztat Filmu Dokumentalnego
 Проект профінансовано Міністерством культури і національної спадщини Польщі в рамках Багаторічної програми NIEPODLEGŁA на 2017-2022 рр., в рамках дотаційної програми Інституту Адама Міцкевича „Культурні помости”

> Mińska Szkoła Filmowa (Mińsk)
 > Międzynarodowy Festiwal Filmowy „Listapad” (Mińsk)
 Падтрымана Міністэрствам культуры і нацыянальнай спадчыны Рэспубліка Польшчы у рамках праграмы «Незалежная» на 2017-2022 гг. і у рамках праграмы Інстытута Адама Міцкевіча «Культурныя Масты»

> Uniwersytet Teatru i Filmu im. Shota Rustaveli (Tbilisi)
 > Gruzińskie Narodowe Centrum Filmowe (Tbilisi)
 დაფინანსებულია კულტურის და ეროვნული მემკვიდრეობის დაცვის სამინისტროს მიერ, ადამ მიცევიჩის ინსტიტუტის სუბსიდირებით როგორც ნაწილი „სახელოვნებო ხიდები” პროგრამა ინდეფენდენტ 2017-2022 ფარგლებში. პროგრამა RITA – რეგიონი გარდამავალ პერიოდში პროექტი თანადაფინანსებულია პოლონურ-ამერიკული თავისუფლების ფონდის მიერ, RITA – რეგიონი გარდამავალ პერიოდში პროგრამის ფარგლებში, რომელსაც ახორციელებს ფონდი განათლება დემოკრატიისათვის.

> Instytut Adama Mickiewicza
 > Polski Instytut w Kijowie i w Mińsku
 > Polska Ambasada w Tbilisi
 > Telewizja Polska
 > Belsat
 > Szkoła Filmowa w Łodzi
 > Szkoła Wajdy w Warszawie
 > Studio Filmowe Everest w Łodzi

Sfinansowano ze środków MKiDN w ramach Programu Wieloletniego Niepodległa na 2017 – 2022, w ramach programu dotacyjnego Instytutu Adama Mickiewicza „Kulturalne Pomosty”.

KONTAKT:

Fundacja Edukacji Dokumentalnej,
 Pl. Zwyciestwa 2d/2, 90-312 Łódź, Polska
 Tel: +48 609 333 407, office@docedu.eu

